

सम्भवति न हि कारणं दृष्ट्यादि प्रागव घटादिना
सम्भवमपि तु चटादिना, यत्नेनादिरूपहेतुतया पोषा
जनयति अन्यथा लोकनेदसिद्धकार्यकारणभावोच्चेदे
त्वङ्गो हेतुरत्यसाधकः स्यादिति” इति ।

“इष्टान्तस्य कारणानपदेशात् प्रत्यवस्थानाच्च प्रतिवृष्टान्तेन
प्रसङ्गप्रतिवृष्टान्तस्यो” १११२ सू० ।

“क्रमप्राप्ते प्रसङ्गप्रतिवृष्टान्तस्ये जाती लक्षयति ।
इष्टान्तस्य कारणं प्रमाणं तदनपदेशोऽनभिधानसु व्यभि-
धानं चानतिपयोजनकं तथा च इष्टान्तस्य साध्यकत्वे
प्रमाणाभावात् प्रत्यवस्थानमर्थः यद्यपि द सदुत्तरमेव
तथापि इष्टान्तं प्रमाणं वाच्यं तत्रापि प्रमाणांतरमित्य-
नवस्थायीः प्रत्यवस्थाने तात्पर्यं तदुक्तमाचार्यैः “नव-
स्थामासप्रसङ्गः प्रसङ्गसमः” इति एतन्मते हेतोर्हेतुत्व-
रमित्यनवस्थायीऽपि प्रसङ्गसमा एव । पूर्वमते तु हेतुनव-
स्थादिकं वक्ष्यमाणान्तरित्येवैकल्यभूतमिति विशेषः । अन-
वस्थानादेशनाभासा चेयम् । प्रतिवृष्टान्तसमः प्रत्येतव्यः
प्रतिवृष्टान्तेन प्रत्यवस्थानात् प्रतिवृष्टान्तसमः १२ एतच्च
सावधारणं तेन प्रतिवृष्टान्तमात्रवलेन प्रत्यवस्थानमर्थः
तेन साधर्म्यसमावृत्तासः यदि चट्टान्तवर्णनानित्यः
शब्दः तदाकाशवृष्टान्तवलेन नित्य एव स्यात् नित्यः किं न
स्यादिति बाधः प्रतिरोधापादनोयः हेतुरनङ्गं
इष्टान्तमात्रवत्त्वात् साध्यसिद्धिरित्यभिमानः बाधप्रति-
रोधान्यतरदेशनाभासा चेयम्” इति ।

“प्रदीपादानपसङ्गं न हतिवत्तद्विनिवृत्तिः” सू० ।

“प्रसङ्गसमं प्रपुत्तरमाह । इष्टान्तो हि निर्दर्शनस्थान-
त्वेन साध्यनिश्चयार्थमपेक्षते न तु इष्टान्तवृष्टान्ताद्यनव-
स्थितपरम्परा लोकसिद्धा युक्तिसिद्धा वा । अन्यथा चटा-
दिप्रत्यक्षाय प्रदीप इव प्रादीपप्रत्ययार्थमनवस्थितप्रदीप-
परम्परा प्रसज्यत त्वदीयसाधनमपि व्याकृत्येत” इति ।

“प्रतिवृष्टान्तहेतुत्वे च नाहेतुर्दृष्टान्तः” सू० ।

“प्रतिवृष्टान्तसमं प्रपुत्तरमाह । अत्रायमुत्तरक्रमः
प्रतिवृष्टान्तस्त्वया किमर्थमुपादोयते मदीयहेतोर्बाधार्थं
सतप्रतिपक्षतत्वाच्च या नाद्यः यतः प्रतिवृष्टान्तस्य हेतुत्वे
स्वार्थसाधकत्वं मदीयो इष्टान्तो नाहेतुः नासाधकस्तथा
चातुस्त्यवबत्त्वाच्च बाधः न वा द्वितीयोऽपि यतः प्रति-
वृष्टान्तस्य स्वार्थसाधकत्वं सत्त्वमाने नाहेतुर्दृष्टान्तः
मदीयो इष्टान्तस्य सहेतुवत्त्वात्तदधिकवत्तः वस्तुतो हेतुं
विना इष्टान्तमात्रेण न सत्प्रतिपक्षत्वसम्भावना तदभाव-

व्यावृत्तताज्ञानाभावात् हेतुपादाने तु सदुत्तरत्वमेवेति
भावः इति” इति ।

“प्राप्त्युत्पत्तेः कारणभावादुत्पत्तिरसमः” १३ सू० ।

“क्रमप्राप्तमनुत्पत्तिरसमं लक्षयति । प्राप्त्युत्पत्तेरिति साध-
नाङ्गस्येति शेषः कारणभावात् हेतुभावात् तथा च
साधनाङ्गपणहेतुवृष्टान्तानामुत्पत्तेः प्राक् हेतुभाव इत्य-
नुत्पत्त्या प्रत्यवस्थानमनुत्पत्तिरसमः १४ यथा चटो रूपवान्
नम्यात् पटवदित्युक्ते चटोत्पत्तर्गन्तोत्यस्येव पूर्वं हेतु-
भावादसिद्धिः पटे च नमन्तोत्पत्तेः पूर्वं हेतुभावेन
इष्टान्तसिद्धिः एवं चाटोत्पत्ते रूपभावाद्वाधश्च अत-
त्पत्त्या प्रत्यवस्थानस्य तत्रापि सत्त्वात् उत्पत्तेः पूर्वं
हेतुभावेन प्रत्यवस्थानस्यैव लक्षणात् जातित्वे
सतोति च विशेषणीयं तेनोत्पत्तिकाशावाङ्मयी चटो
गन्त्वशानित्यत्र बाधेन प्रत्यवस्थाने नातिव्याप्तिः अविज्या-
दिदेशनाभासा चेयम्” इति ।

“तथाभावादुत्पत्तस्य कारणोपपत्तेर्न कारणप्रतिषेधः” सू०

“अलोत्तरमाह । उत्पत्तस्य तथाभावात् चटाद्यात्म-
कत्वात् तत्र कारणस्य हेतोरुपपत्तेः सत्त्वात् कथं कार-
णप्रतिषेधः । अयमाशयः मन्वे हेतुभावाऽसिद्धिः ननुत्पत्तौ
हेतुभावः सम्भवति अधिकरणाभावात् न हि हेतुभा-
वमात्रासिद्धिः त्वदीयहेतोरपि क्वचिदभासत्त्वात् एतेन
इष्टान्तसिद्धिरित्यस्याता यदा कदाचित्तु सत्त्वे नैव इष्टा-
न्तलोपपत्तेः एवं हेत्वादीनां यदा कदाचित्तु सत्त्वे सत्त्वादेव
हेत्वादिभावो न तु सार्वत्रिकी तदपेक्षति” इति ।

“सामान्यवृष्टान्तयोरैन्द्रियकत्वे समाने नित्यानित्यसा-
धर्म्यान् संशयसमः” १४ सू० ।

“क्रमप्राप्तं संशयसमं लक्षयति । नित्यानित्यसाधर्म्या-
दिति संशयकारणोपलक्षणं तेन समानवर्णनदर्शनादि-
यत्किञ्चित्संशयकारणवत्त्वात् संशयेन प्रत्यवस्थानं संशय-
समः १४ अधिकतूदाहरणपरं तथा हि शब्दोऽनित्यः
कार्यत्वाद्दृष्टवदित्युक्ते सामान्ये जीत्वादो इष्टान्ते चटो
ऐन्द्रियकत्वं तुल्यं यथा कार्यत्वात्तत्त्वकादनित्यत्वं
निर्णयते तथा ऐन्द्रियकत्वात् संशयकारणादनित्यत्वं
वर्निहताम् एवं शब्दत्वादासाधर्म्यदर्शनादपि संशयो बोध्यः
तथा च हेतुज्ञानेऽप्रामाण्यशङ्काधानद्वारा साध्यसंशयात्
सतप्रतिपक्षदेशनाभासेयम्” इति ।

“साधर्म्यात् संशये न संशयो वैधर्म्यादुभयथा वा संशयो-
ऽत्यन्तसंशयप्रसङ्गो नित्यत्वानभ्युपगमाच्च सामान्यसा-